

Callahan-Warren család 2.

JOHANNA LINDSEY

*Perzselő
ölelés*

GABO

– **A**ZT HITTEM, MÁR RÉG hátrahagyta Montanát, Mr. Grant. Degan lepillantott Ross seriffre, aki a lova mellől nézett fel rá mosolyogva. Előrehajolt, hogy megnyugtassa a lovat, mielőtt az felágaskodott volna. A palomino nem szerette, ha az idegenek ilyen közel álltak meg hozzá. A lövések nem zavarták, de az ismeretlen emberek nagyon is.

– Ma indulok. Csak meg akarok győződni róla, hogy nem dördül el egyetlen lövés sem a templomban.

– Ne aggódjon emiatt! A viszály a múlt héten véget ért, amikor a fiatalok úgy döntöttek, egybekelnek. Ezek szerint maga is eljön a menyegzőre?

Degan az utca végén álló templom felé pillantott. A Callahan és a Warren család ma egyesül, mindenki odabent van már. A városiak közül még sokan épp arrafelé tartottak, hogy tanúi legyenek a boldog eseménynek – és messziről elkerüljék Degant, aki ott ült a lován az utca kellős közepén. Akármennyire is szeretett volna részt venni egy olyan hétköznapi eseményen, mint egy esküvő, tudta jól, hogy mit okozna a jelenlétével. Különben is, már elköszönt mindenkitől.

Ezért megrázta a fejét, és így válaszolt a seriffnek:

– Nincs szükség arra, hogy bárki is feszenjen egy ilyen napon.

Ross halkán felnevetett.

– Azt hiszem, a nashartiak mostanra már elég jól ismerik magát...

– Épp ez a gond. Ismernek.

Ross arca kissé kivörösödött. Szokatlan volt, hogy egy seriff ilyen barátságosan beszéljen Degannel. Általában amint a seriff megtudta, kicsoda ő, azonnal megkérte, hogy távozzon a városából. Ross ezt a Zachary Callahan iránti tiszteletből nem tette meg, hiszen mégiscsak a férfi fogadta fel Degant, hogy tartsa fenn a békét a fia esküvőjéig. Természetesen az esküvőt senki sem vehette biztosra, mivel a menyasszony, egy Warren lány, a keleti parton, nagy fényűzésben nőtt fel, míg a vőlegénye, Hunter Callahan, marhatartással foglalkozott, itt született és nevelkedett a montanai Nashartban, és a két fiatal soha nem találkozott. Tiffany Warren minden erejével el akarta kerülni ezt az érdekházasságot. A Callahan-birtokon házvezetőnőnek adta ki magát, hogy megtalálja a módját a két család közötti viszály befejezésének anélkül, hogy önmagát fel kellene áldoznia az oltárnál.

Degan már az első percben megkedvelte Tiffanyt, mert az otthonára emlékeztette – az otthonára, ahova soha nem fog visszatérni. De sejtette, hogy a lány valójában nem házvezetőnő, pedig nagyon igyekezett kiméltnek és illedelmesnek mutatkozni, ám hiába. Az elegáns és kifinomult igazi Tiffany állandóan felbukkant, habár Degan megkérdőjelezte a saját megérzéseit, amikor a lány összebarátkozott egy kismalaccal, és magához fogadta házi kedvencnek. Ez kifejezetten megzavarta Degant. Huntert is. Nem csoda, hogy Hunter beleszeretett a jövődöbelijébe, még az előtt, hogy tudhatta volna, ki is a lány valójában.

Degant azért fogadták fel, hogy ezzel elkerüljék a vérontást a két ellenséges család között. A terv bevált, és ez-

zel véget is ért a nasharti küldetése. Ideje továbbállni. Ám a seriff arcára megint kiült az a kifejezés, amely pár nappal korábban, amikor vette a bátorságot, és megkérte Degant, hogy átmenetileg vegye át a munkáját, míg ő visszamegy a keleti partra feleséget találni. Úgy tűnt, a városi esküvők ilyen hatást gyakorolnak az egyedülálló férfiakra, a nőszülni vágyó urak még inkább lázba jönnek. És itt a vadnyugaton a hajadon ritka madár.

Degan visszautasította a seriff ajánlatát, és most sem hagyta, hogy Ross feltegye a kérdést, mert gyorsan megjegyezte:

– Ha az életben bármikor is seriff leszek, akkor csakis olyan helyen, ahol senki sem ismer.

– De a neve távol tartja a bajkeverőket – közölte Ross.

– Épp ellenkezőleg, a nevem csak vonzaná a bajt. Ezt maga is pontosan tudja, seriff. Egészen addig, míg a revolverhősök ki nem halnak, mindig lesz olyan izgága alak, aki be akarja bizonyítani, hogy gyorsabb nálam. Most pedig menjen, különben lekési a szertartást. Én még megvárom, hogy a menyasszony és a vőlegény kijöjjen a templomból, aztán már itt sem vagyok.

– Nos, itt mindig otthonra talál, ha mégis úgy hozza a kedve, Degan Grant. És a munkámat is megkaphatja, ha akarja!

Degan majdnem elmosolyodott, miután a seriff elment. Egészen addig, míg meg nem érkezett Nashartba, egyszer sem vágyott arra, hogy megállapodjon. Természetesen nem is igen tartózkodott egyazon helyen ilyen sokáig. És az is biztos, hogy nem szokta meg, hogy családtagként kezelik, mint ahogy Callahanék. Még a vacsoraasztalukhoz is meghívták,

és a házukban kapott hálószobát. A munkaadói rendszerint a lehető legtávolabb akarták tudni a családjuktól – és soha nem keresték a társaságát. Degan persze fontolóra vette a seriff ajánlatát, de csak futólag, mert megkedvelte az ittenieket, és sajnálta, hogy többet nem látja őket viszont. De az igazat mondta a seriffnek. Nashart bányaproblémáját megoldották, a két ellenséges család most házasságban egyesül, így a város ismét békés lesz egy darabig, talán hosszú ideig is. De ez nem lenne így, ha Degan itt maradna.

Sokan úgy gondolták, hogy a *békehozó* téves elnevezés egy olyan emberre, aki bárkinél gyorsabban elő tudja rántani a fegyverét. De a fegyver, amint megcsillan rajta a fény, hatalmas úr. Még akkor is fenn tudja tartani a békét a háborúskodó felek között, ha nem lőnek vele. Degan pontosan ezért jött Nashartba – békehozónak. Senkit sem kellett megölnie, és csak egyszer rántott fegyvert, hogy figyelmeztesse Roy Warrent, akiről akkor még nem tudhatta, hogy Tiffany egyik öccse.

Egy nyitott hintó közeledett felé az utcán, melyet három lovas kísért. Degan a Callahan családdal lovagolt be a városba, és azt feltételezte, hogy Warrenék már bent vannak a templomban, de ezek szerint mégsem. A hintón a menyasszony jött a szüleivel, az apja hajtotta a lovakat. A fivérek hátramaradtak, hogy a lovaik által felkavart por ne lepje be a hintót.

Frank Warren lassított, majd megállította a lovakat, ekkor Tiffany felállt, és elegánsan pukedlizett Degan felé.

– El fog késni a menyegzőről – jegyezte meg Degan.
Tiffany felkacagott.

– A menyasszony nyugodtan késhet, bár esküszöm, nem azt akarom, hogy Hunter azt higgye, inamba szállt a bátor-

ságom. Csak tökéletes akarok lenni a nagy napon, és ez egy kicsit tovább tartott, mint vártam.

– Sikerült. Hunter szerencsés fickó.

Degan ebben a pillanatban irigyelte a barátját. Tiffany gyönyörű nő, és mesésen festett ebben a csinos esküvői ruhában és a leheletvékony csipkefátyolban, amelyet a keleti partról hozattak.

– Biztos benne, hogy nem csatlakozik hozzánk?

Degan előző nap már átlovagolt a Warren-birtokra, hogy elköszönjön, és akkor azt mondta Tiffany-nak, hogy nem fog részt venni az esketési szertartáson.

– Csak azt várom, hogy házaspárként kilépjenek a templom ajtaján, aztán már indulok is tovább Kaliforniába.

– Hunter azt mondta, az apja újra fel akarta fogadni, hogy megkeresse a fiát, Morgant, ha épp Butte-ban jár. De nem arrafelé megy, ugye?

– Túl sokan ismernek Butte-ban. Inkább az észak felé vivő úton megyek, amely áthalad Helenán. De Zachary azt akarta, hogy ijesszek rá a fiára, hogy hazajöjjön, ami felesleges, ha Morgant még mindig hajtja az aranyláz.

– Nos, nem mondom, hogy nem örülök annak, hogy itt véget ért a munkája – mosolygott Tiffany. – Gondoskodott arról, hogy senkit se öljenek meg, míg Hunterrel rájövünk, az Isten is egymásnak teremtett minket, és ezért fogadja hálás köszönetemet!

– És az enyémet is – tette hozzá Frank Warren.

– Szintúgy – mondta a férfi felesége, Rose. – A fiaim elismerték, hogy félték...

– Mama! – vágott közbe Roy Warren zavartan.

– Nos, a *minden* tekintetben szigorú felügyelet álruhába bújtatott áldásnak bizonyult – fejezte be Rose.

Frank megköszörülte a torkát.

– Nem hiszem, hogy Mr. Grant örül, hogy áldáshoz hasonlítod, drágám.

– Ugyan! – fújta nagyot Rose. – Ő pontosan tudja, hogyan értettem.

– Mennünk kell – intett Frank a templom felé.

Degan az utca vége felé fordult, és látta, hogy Zachary Callahan ott áll a templom előtt, idegesen néz ide-oda, és vadul integet Franknek, hogy siessenek.

Tiffany felnevetett.

– Azt hiszem, Hunter mégiscsak elkezdett aggódni, vagy talán csak az apósom! Jó utat, Degan.

Tiffany visszaült. Frank megindította a lovakat, és a lány három fivére sorban Degan felé biccentett, ahogy elhaladtak mellette. Ekkor Tiffany visszakiáltott:

– Ha egyszer magára is rátalál a boldogság, hozza el a feleségét bemutatni!

Degan majdnem elnevette magát. Ilyenek a nők, azt hiszik, csak egy asszony teheti boldoggá a férfit. Degan tudta, hogy számára ez sosem fog kiderülni, mert a nők félték tőle. Még Tiffany is. És Degannek fogalma sem volt, ezen miképp változtathatna anélkül, hogy ártana a hírnevének, ezért nem is fogja megpróbálni.

– Hé, uram! Nem tudja eldönteni, merre megy?

Degan hátrapillantott. Egy idegen közeledett felé a város központja felől. A lovát kantáron vezette, sárga köpönyeget viselt, amelyet hátrahúzott, hogy felfedje a csípőjére simuló fegyvert, ami meglehetősen biztosan jelezte, hogy bajt keres. Amikor az idegen közelebb ért, Degan látta, hogy az illető fiatal, sovány, az arca pedig annyira sima, hogy akár lánynak is hihetné.

Degan akár válasz nélkül is hagyhatná ezt a rosszindulátú kérdést. Ellovagolhatna, de akkor lemaradna arról, hogy az ifjú pár boldogan kilép a templomból. Csakhogy tudta, az efféle nyikhajok nem szeretik, ha figyelmen kívül hagyják őket.

– Hány éves vagy, kölyök?

– Tizenhét, nem mintha ez magára tartozna, szóval nevezzen kölyöknek. A nevem...

– Nem érdekel.

A fiú mogorvának tűnt.

– Ebben a városban mindenki ilyen csökönyös?

Csőkönyös? Degan felvonta az egyik szemöldökét. Sok mindennek nevezték már, de így soha. A fiú időközben pár lépésre Degantól megállította tarka lovát. Nyilván más mondanivalója is akadt, de a közelben nem akadt más, akit megszólíthatott volna, hiszen a főutca kiürült, mert mindenki, aki az esküvőre tartott, már bement a templomba. Egyedül a boltosok maradtak itt – némelyik most ott állt az üzletében a kirakat mögött, és kíváncsian figyelte a kibontakozó jelenetet. Idegen nem haladhatott át a városon észrevétlenül.

Degan győzködte magát, hogy nem kellene minden idegenre gyanakodnia, aki csak megközelíti, akár van nála fegyver, akár nincs. Nagyon sok barátságos ember élt a vadnyugaton, és tucatnyi oka lehetett annak, hogy valaki fegyvert visel. Nem mindenki akart azzal hírnevet szerezni magának, hogy minden útjába akadó mesterlövészt párbajra hív.

Degan éppen ezért leeresztett kissé, és megkérdezte:

– Segíthetek valamiben?

– Naná, hogy. Butte-ban hallottam a bányászoktól, hogy Degan Grant itt lakik.

- Csak áthaladt a városon.
- Akkor késve jöttem?
- Attól függ, mit akarsz tőle.
- He?

– Ha össze akarod akasztani vele a bajszodat, akkor szerencsés napod van. Ha fel akarod fogadni, lehet, hogy akkor is szerencsés napod van. Bármilyen más a célod, valószínűleg nem ez a legszerencsésebb napod. Szóval melyik?

- Ezek szerint tudja, hol találom?
- Már meg is találtad.

A fiú arcára széles mosoly ült, és Degan egy pillanatra úgy gondolta, az ösztöne talán mégis rosszat súgott. De nem.

– Pontban délben, holnap, itt, ezen a helyen – mondta a fiú ugyanazzal a magabiztos vigyorral a képén.

Ez nem szorult tisztázásra. A legtöbb párbajra pontban délben kerül sor, mivel ilyenkor egyik fél sem kerül hátrányba, hiszen senkit sem vakít el a delelő nap.

Degan felpillantott, hogy lássa, a nap épp merre jár az égen.

– Hamarosan dél van, szóval, ha már úgyis megteesszük, essünk túl rajta. Kösd ki a lovadat, ha nem akarod, hogy egy eltévedt golyó megsebesítse.

Degan ellovagolt a legközelebbi pányvázóhelyhez, majd leszállt a palominóról, és átvette a rúdon a kantárt. A fiú utánament, ugyanígy tett, tehát nem számított arra, hogy Degan már fegyverrel a kezében fogja megkerülni a lovát.

A fiú ádáz tekintettel nézte Degant, ahogy az lassan elhúzta a kezét a fegyverétől.

- Hogy tett szert a hírnevére, ha így csal? – sziszegte.

– Azzal, hogy férfiakat öltem... nem fiúkat. És ez nem csalás, hanem megmentem az életedet. – Degan elvette a fiú pisztolyát, kettejük között a földre ürítette a tárat, majd visszaadta. – De gyanítom, hogy még mindig nem érted. Megküzdünk. Ha te nyersz, akkor visszatöltheted a tárat, és új kört kezdünk. Ha én nyerek, akkor ellovagolhatsz, és örülhetsz, hogy még lélegzel. Mit gondolsz, így megfelel?

– Dehogyan felel meg! Mi lenne, ha rendesen csinálnánk, szemtanúk előtt?

– Nézz körül, látod, hogy figyelnek. És pontosan azt ajánlom fel, amiért jöttél, esélyt adok, hogy megtudd, gyorsabb vagy-e nálam, csak épp anélkül, hogy vért ontanánk itt az utcán, és anélkül, hogy félelmedben összevizelnéd a nadrágodat, mert azt hiszed, meghalsz. Ha belegondolsz, igazából ez sokkal jobb próba, hogy lássuk, ki a gyorsabb. Nyugodt leszel, nem félsz, nem izzad a tenyered, ami miatt hibázhatnál. És ugyanúgy lesz mivel büszkélkedned, ha nyersz.

Degan levette a felöltőjét, majd felakasztotta a nyeregfülre. Lehet, hogy már itt él a vadnyugaton, de attól még nem fog lemondani az élet finomabb dolgairól, amelyekhez hozzászokott. Nos, néhányat kénytelen volt feladni, de nem az öltözködés tekintetében. Fekete felöltője jól szabott volt, a fekete mellény selyemből készült, a fehér ing puha lenvászonból. Fekete csizmáját mindig fényesre pucolta, és a sarkantyúk sem bádogból, hanem igazi ezüstből készültek. A fegyvertáskát a saját elképzelései alapján készítette.

Kiment az utca közepére, távolabb az útkereszteződéstől. Nem akarta, hogy a barátai tanúi legyenek ennek, ha véletlenül korábban jönnének ki a templomból. A fiú követte Degan példáját, a köpönyegét a lovánál hagyta, majd

kissé távolabb állt meg. Még mindig idegesnek tűnt. Degan eltöprengett, hogy a fiú korábban is tett már ilyet, vagy ez az első tűzharca. Szégyen, hogy az ilyen kölykök nem tanulnak a hibáikból, és nem mennek inkább haza. De talán ez itt majd észhez tér, miután végeztek.

– Maga nem üríti ki a tárat, mint az enyémet? – kérdezte a fiú tétován.

– Nem. Vannak szemtanúk, emlékszel? Nem vagyok gyilkos, csak gyors a kezem. Szóval bizonyítsd be, hogy tudod, hogyan kell ezt csinálni!

Eltelt pár másodperc, míg a fiú keze bizonytalanul remegett a pisztolya felett. Még mindig ideges volt, Degan ígérete ellenére, aki messziről is látta, hogy reszket a fiú ujja.

Végül felsóhajtott.

– Előnyt adok, hogy te rántsd ki először. Mostantól kezdve bármikor jó.

– Vagyis hagyja, hogy nyerjek?

– Dehogyan hagyom. – Degan előrántotta a fegyverét, majd éppolyan gyorsan vissza is tette a pisztolytáskába. – Láttod? Most te jössz.

A fiú megpróbálkozott, de a fegyvere el sem hagyta a pisztolytáskát, mire Degan már előrántotta a pisztolyát, és a fiú mellkasára célzott vele.

– A helyzet az, kölyök, hogy sosem véttem el a célt. Akkor végeztünk?

– Igen, uram, végeztünk.

– **M**AX, ÉBRESZTŐ! Max Dawson!

A fekete szempár tágra nyílt, majd rövid pislogás után megállapodott a csinos éjjeli pillangón, aki az ágy mellett állt ajkát biggyesztve.

– Nem kell kiabálnod, Luella, főleg ne a teljes nevemet.

– Sajnálom, édesem, de nem kellene kiabálnom, ha könnyebben fel tudnál ébredni. Kész csoda, hogy egyáltalán tudsz aludni ebben a kócerájban, annyi itt a nyöszörgés meg a nyögés egész hajnalig.

Max elvigyorodott.

– Mindaddig, míg te csendben vagy, és nem bánod, hogy osztozunk ezen a mesés ágyon, minden más suttogó szellőnek hat a fülemnek.

– Csoda, hogy nem kaptak el, olyan mélyen alszol.

– Az ajtót bezártad, nem?

– Persze, ez természetes.

– És soha senki sem mászik be az ablakodon?

– Csak te.

– Nos, látod? Tökéletes biztonság és a puha ágy. Ez az egyetlen hely, ahol mélyen aludhatok. A táborhelyemen a hegyek közt a legkisebb neszre, minden ágrecsenésre felriadok. Különben is, errefelé senki sem keres engem.

– Akkor miért kérted, hogy hajnalhasadtakor keltsenek fel, mielőtt a seriff helyettese a reggeli kört megkezdené? Ha

már itt tartunk, azóta eltelt félóra. Ilyen régóta próbállak feléb...

– Az ördögbe is! Miért nem ezzel kezdted? Utálok fényes nappal járkálni a városban!

– De ha egyszer senki sem keres...

– Tevőlegesen nem is, de a körözési plakátok már ide is eljutottak. Leszedem, amit látok, de a seriff állandóan visszateszi őket. Biztosan egy nagy kupaccal kapott.

Max teljesen felöltözve bújt ki a paplan alól, csak a kabátját és a kalapját vette le este, amit most sietve felnyalábolt. A fegyvertáskát sem vette le. Luella nem szívesen aludt egy teli táras hosszú csövű Colt mellett, hiába volt hozzászokva a fegyverek látványához, és ő maga is tartott egy derringert vész esetére a kis szekreterében. De valami más még jobban zavarta.

– Legalább azt az átkozott csizmádat levethetnéd, mielőtt lefekszel aludni – mondta Luella, és morcosan nézte a lábbelit, amely pár perce még az ágyában volt.

– Nem lehet, hátha gyorsan kell lelépnem... mint most! – Max kinyitotta az ablakot, kimászott a bordély előtt húzódó veranda tetejére, majd leugrott a földre.

Luella az ablakból, egy szál hálóingben nézte. Az utca túloldalán valaki füttyentett. Luella meg sem próbálta eltakarni magát. Végül is a munkája részben abból állt, hogy kuncsaftokat vonzzon Chicago Joe bordélyházába. Helenában épp elég örömtanya volt, emiatt kiéleződött a verseny.

Túl sok bordély, túl sok milliomos, túl sok bányász, a fenébe is – túl sok ember! De persze Helena Montana legnépesebb városa, azóta, hogy 1864-ben aranyat találtak a közeli szurdokban. Tizennyolc évvel később még mindig rengetegen jöttek Helenába, miközben a legtöbb település,

amely az arany miatt jött létre, azóta szellemvárossá változott. Még Virginia City is haldoklott lent délen, pedig a fénykorában háromezer lakossal büszkélkedhetett. Helena azonban – köszönhetően az itt alapított több száz vállalkozásnak – nemcsak az aranyra támaszkodott, hogy meggazdagodjon, hiszen a külbirtok fővárosa is egyben, és a vasút is errefelé tartott már. Még egy-két év, és valószínűleg el is ér Helenába, ami majd biztosítja, hogy a város akkor se omoljon össze, amikor az arany kifogy.

Luella szerint Helena jó hely lenne megállapodni, ha akadna olyan férfi, aki feleségül venné. Eddig csak bányászok kérték meg a kezét, de a bányászoknak nincs saját házuk, sem sok pénzük, vagyis nincs meg a lehetőségük arra, hogy itt alapítsanak családot. Rendszerint ha egy férfinak volt vagyona, akkor eszébe sem jutott egy örömlányt feleségül venni, ha egyszer pár dollárért ágyba bújhatott vele.

Luella Nagy Al felé lesett, aki az előbb odafütyentett neki. A férfi már korán kint volt, a túloldalon álló söntése előtt söprögetett. Al Luella egyik törzsvendége volt, és mindig gyengéden bánt vele. Luella egészen addig az éjszakáig, amikor Max megmentette, elfogadható férjjelöltként gondolt Alre, de akkor azonnal szerelmes lett a suhancba. Ennyire ostoba is csak ő lehet, hogy megadja magát ennek az érzésnek.

Nagy Al azonban földbirtokos volt, és üzletember, egyedülálló férfi, vagyis továbbra is szóba jöhetett. A söntése azok közé tartozott, amelyek éjszakára sem zártak be. Luella munkahelye sem zárt be soha. A bordély Josephine Airey-é, azaz Chicago Joe-é, ahogyan a legtöbben nevezték, és ezen kívül még több ilyen intézmény is a felügyelete alatt állt. A madám különös tulaj volt, és szentül hitte, hogy az a férfi, akit

nem szorít az idő – legalábbis amikor a szerelmi igényeit elégíti ki –, boldog ember.

Nagy Al most már szemérmetlenül vigyorgott Luellára – és nem figyelt oda, merre söpör. Por szállt az egyik vendége felé, aki a tornác egyik oszlopának támaszkodva iszogatózott. Az elegáns öltözetű férfi valószínűleg üzletember, gondolta Luella, míg meg nem látta a pisztolyt a csípőjén. Gyorsan elkapta a tekintetét. Nagy Al biztosan tart ettől az alaktól, ha hagyta, hogy kivigye a tornácra az italát. Nagy Al ilyesmit sosem engedett meg. A seriff parancsa, az utcán nincs iszogatózás. Al visszasietett a söntésbe, mielőtt a férfi észrevette volna, hogy csupa por lett a fényes csizmájának hátulja.

Luella nem szerette a mesterlövészeket, bár rengeteggel hált már. Az ilyen emberek megrémítették, mert amikor felbőszültek, nem verekedtek, hanem előrántották a fegyverüket. Vélhetőleg Max is így tett, de Max más... És Max Dawson annyira imádnivaló!

– Viszlát, jövő héten, Luella! – kiáltott fel Max lentről.

– Persze, édes! – kiáltott vissza Luella, és integetett, de Max akkor már árkon-bokron túl járt.

Luella becsukta az ablakot, és visszafeküdt az ágyba. Remélte, hogy a mesterlövész nem vette őt észre, és nem tesz nála látogatást.

DEGAN FIGYELTE, AHOGY A KÖLYÖK kivágtat a városból. Azt is végignézte, ahogyan az imént kimászott a bordély ablakából. Ha valaki ilyen sietve, ráadásul ablakon keresztül távozik, az nem ritkán azt jelenti, hogy hamarosan valaki más is felbukkan pisztollyal a kezében, és lövöldözni kezd, de nem ez történt. Ehelyett egy fehéreneműt viselő csinos szőkeség jelent meg az ablakban, hogy elbúcsúzzon a kölyöktől.

A kis jelenet elég meghökkentő volt ahhoz, hogy Degan a szokásosnál több részletet is megfigyeljen. Nem mintha nem lett volna tudatában annak, hogy mi folyik körülötte. Nagyon is tudta, csak épp rendszerint arra összpontosított, amiről érezte, hogy veszélyes lehet. A hosszú kabát, amelyet a kölyök a fekete nadrág és az ing felett viselt, nem a környéken gyakori köpönyeg volt, hanem puha szarvasbőrből készült, drága holmi. Az őzbarna, széles karimájú kalap vagy új volt, vagy a fiú nagyon vigyázott rá, mert még nem volt behorpadva. A világosbarna csizma, amely borzasztóan viharvertnek tűnt, és a fehér sál elárulta, hogy a gyereknek semmi stílusérzéke nincs. Sötét szeme volt, rövidre nyírt szalmaszőke haja, és babaarca, amely alig látszott a kalap árnyékában. Csak egy kamasz, aki olyan fiatal, hogy még az arca sem pelyhedzik, de már ott a fegyver a csípőjén... Vajon egyesek miért vetemednek erőszakra már ilyen korán?

Ám úgy tűnt, ez a kölyök szereti az életet. Degan látta az arckifejezésén, ahogy felpattant a lovára, és hallotta a nevetésében, amely utána lebegett, amikor elvágatott. Ezt teszi egy kellemes éjszaka egy bővérű nő társaságában, gondolta Degan – vagy az ifjonti szerelem heve. Ám ekkor egy apróság, amit korábban csak futva látott, felszínre tört, ezért Degan megfordult, és a körözési plakátra bámult, amelyet épp arra az oszlopra tűztek ki, amelynek eddig támaszkodott.

Már korábban is látta, csak épp figyelemre sem méltatta. Akárki rajzolta is a képet, biztosan ismerte a gazembert, mert kísérteties volt a hasonlóság. Egy bűnöző ellátogat a bordélyba, amely pont szemben van a körözési plakáttal, amely ezer dollár jutalmat ígér az elfogásáért? Degan a fejét csóválta. Túl vakmerőek manapság ezek a fiúk... De ez nem tartozik rá. A fegyverét pénzért bármikor megkaphatják, de Degan nem fogja a seriff helyett elvégezni a munkáját.

Degan visszavitte az üres poharát a söntésbe, és odalépett a pulthoz. Rajta kívül egyetlen vendég tartózkodott odabent, de ő a fejét az asztalra borítva hortyogott. Degan meg sem állt volna a söntésnél, ha nem lovagolt volna egész éjszaka, hogy végre beérjen Helenába, és ha nem a söntés lett volna az első olyan hely útközben, amely ebben az órában is nyitva volt. Nem szeretett a vadonban táborozni, és csak akkor fanyalodott rá, amikor a következő város túl messze volt még. Úton lenni sem szeretett éjszaka, de előző éjjel még nem volt annyira fáradt, hogy megálljon – a vetett ágy és a forró fürdő ígérete tartotta benne a lelket.

– Magammal vinnék egy üveggel a legjobb italából... És kérek egy rongyot, hogy letöröljem a csizmám.

A rongy már csúszott is felé a pulton, miközben a csapos arca rákvörös lett. Az üveget még elő kellett kerítenie. Amikor a férfi visszatért, tétován így szólt:

– Figyelmeztetnem kell, törvény van arra, hogy nem szabad inni az utcán.

– Nem is terveztem. – Degan fizetett, majd hozzátette: – A tornácát nem tekintem utcának.

– Jogos. – A férfi láthatóan megkönnyebbült, hogy Degan nem sértődött meg.

– A legjobb hotel a városban?

– Az International lesz az. Nagy téглаépület. Nehéz lenne nem észrevenni, ha befelé megy a városba. Most érkezett?

Degan nem válaszolt. Bosszantotta, hogy egyetlen kérdést tett fel, és cserébe máris áradtak felé a bizalmaskodó kérdések. Tudta, hogy ez a riadt emberek ideges reakciója, akik abban reménykedtek, ha szóval tartják, akkor nem fog lövöldözni. Fogta az üveget, és elindult az ajtó felé.

A csapos utánakiáltott:

– Érdemes beszélnie a seriffel, ha munkát keres, uram. A népek először hozzá fordulnak a bajaikkal, de nincs mindig ideje mindenkinek segíteni, pedig nyolc helyettese is van. Ez nagyváros. Sokaknak jól jönne egy fizetett lövész... ha maga az lenne.

Degan a férfi felé billentette széles karimájú kalapját, de nem állt meg. Egyelőre nem keresett munkát. Elég pénzt keresett már itt a vadnyugaton, hogy a következő tíz évre visszavonulhasson, ha épp úgy tartja kedve. De minek? Arra nevelték, hogy egy birodalmat vegyen át, de ő hátat fordított mindennek.

Ez a város túlságosan nagy az ő ízlésének, vonta le a következtetést, ahogy folytatta az útját. A kisebb városokat

részesítette előnyben, ahol egy mérföldről kiszimatolhatta a bajt. De itt végre forró fürdő, puha ágy és meleg étel várta. Innen megy majd tovább Kalifornia felé, hiszen épp oda tartott, amikor Zachary Callahan megkereste, és túl sok pénzt ajánlott neki, amit nem utasíthatott vissza, mindössze azért, hogy néhány hétig tartsa fenn a békét.

Nem ez volt az első alkalom, hogy túlfizették. Ami azt illeti, inkább ez volt a megszokott. Ez is az egyik előnye annak, hogy a hírneve mindig megelőzte. Ezen kívül csak egyetlen másik előnye volt a hírnevének, vérontás nélkül is el tudta látni a feladatát.

Korábban nagyon is zavarta, hogy az emberek ilyen idegesek lesznek a közelében. Mindig próbálta meggyőzni őket, hogy nincs mitől félniük. De ez is csak addig vált be, amíg meg nem látták, milyen gyorsan kapja elő a fegyverét. Ritkán tudott úgy keresztülmenni egy városon, hogy legalább egyszer valamiért ne kellett volna előrántania – ha az emberek rájöttek, kicsoda is ő. Ezért lemondott a közvetlenségről, nem szólt senkihez, ha nem volt muszáj, és önszántából sosem árulta el a nevét. Az ördögbe is, az esetek felében nem is számított, hogy tudják-e, ki ő. Még a bankba sem tudott úgy belépni, hogy a bent tartózkodók ne vetették volna a földre magukat, mert azt hitték, hogy ki akarja őket rabolni. Ez már tényleg bosszantó volt. Talán mégis itt az ideje visszatérni a keleti partra – csak épp nem haza.

Degan könnyen rátalált a Hotel Internationalre, de arra végképp nem számított, hogy az előtérben egy ismerősével fog összefutni.

– Nocsak! Öröm látni téged, Degan Grant!

Degan összerezsent, hogy így, hangosan kiáltva hallja a nevét.

– Halkabban – kérte, majd megfordult, de akkor el is mosolyodott.

Nem sok barátira tett szert itt a vadnyugaton, de John Hayes közéjük tartozott. John már a negyvenes évei közepén járt, de Degan nem sokkal az után találkozott vele, hogy öt évvel ezelőtt megérkezett erre a vidékre.

– Mi szél fútt ide fel északra, seriff?

– Időközben marsall lettem – vigyorgott John.

Degan szemöldöke magasba szökött.

– Ezek szerint kijár a gratuláció?

– Jóval többet láthatok az országból, mint valaha is gondoltam volna, de nem, nem vágytam erre a pozícióra. Egy régi cimborám beszélt rá, aki azóta szenátor lett. A vasút nagy nyomás alá helyezte a washingtoni politikusokat, hogy a nyugati területeket kitakarítsák. Pinkerton-nyomozókat béreltek fel évekkel ezelőtt, hogy kezdjenek valamit a vonatrablásokkal, de ez nem elég. Most már a kormányunk is a tettek mezejére lépett. De téged mi hozott Helenába?

– Nemrég fejeztem be egy munkát Montanában.

– Ezek szerint most nem állsz alkalmazásban?

– Nem.

– Az ördögbe is, micsoda megkönnyebbülés!

Degan felvonta a szemöldökét.

– Még mindig tiszteletben tartom a törvényt, John. Csak nem azt hitted, hogy kénytelen leszel letartóztatni?

– Nem, dehogy! De mivel épp nincs munkád, örömmel venném, ha azt a bizonyos szívességet viszonoznád.

– Miféle szívességet?

– Hogy megmentettem az életedet.

Degan felhorkantott.

– Már gyógyulófélben voltam. Nem volt rá szükség, hogy elrángass az orvoshoz.

– Féltelt voltál, és még mindig vérezteél.

John volt a seriff abban a városban, ahol Degant megölték. Három bankrabló próbált összevissza lövöldözve kimenekülni a városból, miután félreverték a harangot. Aznap rengetegen jártak az utcán. Degan közbeavatkozott, nehogy ártatlanok veszítsék el az életüket, de egy eltévedt golyó eltalálta. Sebesülten lovagolt ki a városból. John utánament.

Lehet, hogy aznap meg is halhatott volna, ha tovább folytatja az útját. A seb nem fájt különösebben – akkor még... Ezért nem is sejtette, milyen erősen vérzik, és vércseppeket hagy maga után.

– Elismerem, hogy az orvos szépen összeöltögetett – mondta Degan. – Alig maradt heg utána. Miféle szíveségre van szükséged?

– Nyugalom, csak alkalmi munka lenne. Van egy hosszú listám. Legalább három bűnözőt kellene bevinnem a következő pár hónapban. Nemcsak azzal bíztak meg, hogy takarítsak itt a vadnyugaton, hanem szoros határidőt is szabtak rá!

Degant ez eléggé meglepte.

– Azt akarod, hogy *fejvadásznak* álljak? Nem vagyok nyomolvasó.

– Nincs is rá szükség. Ezeknek a fickóknak a többsége fényes nappal bujkál olyan zsúfolt városokban, mint ez is, vagy olyan településeken, amelyek túl kicsik ahhoz, hogy jó seriffet tartsanak. A fizetség szép summa, és a körözés alatt álló emberek közül kettőt ezen a környéken láttak. Egyet pedig legutoljára Wyomingban. Ha gondolod, te magad választhatod ki, kit akarsz elkapni. Mint mondtam, hosszú a listám.

– És miért nem te magad mégy utánuk?

– Mert haldoklik az édesanyám. Tegnap érkezett a sürgöny. Már meg is vettem a jegyünket a postakocsira, ma indulunk.

– Jegyeteket?

– A feleségem és a lányaim is itt vannak velem.

– Nem is tudtam, hogy nős ember vagy.

John elvigyorodott, és büszkén folytatta:

– Pedig boldog házasságban élek immár tíz éve. A lányaink hat- és hétévesek, és Meg most várja a következőt. Mivel mostanság ennyit kell utaznom, valahányszor tudom, hogy valahol hosszabb ideig kell maradnom, magammal viszem a családomat is. Megoldható, hiszen a vasút már elmegy egészen nyugatra. Ez a virginiai út hónapokig is eltarthat, mivel el kell rendeznem anyám birtokának ügyét. Ez az állásomba is kerülhet, ha nem tudok legalább három bűnözőt kihúzni a listámról ez alatt az idő alatt.

– Sajnálattal hallom, hogy édesanyád beteg.

John bólintott.

– Tudtam, hogy gyengélkedik, csak azt nem sejtettem, hogy ennyire súlyos.

– Feltételezem, már kértél segítséget a helyi seriffől.

– Tegnap beszéltem vele, de túl elfoglalt, bár ez nem lep meg. Az ördögbe is, ki hitte volna, hogy egy ekkora várost talál az ember Montanában, ami még csak nem is állam!

– Az arany az oka.

– Úgy bizony – bólintott John. – Nos, ki tudsz segíteni, Degan? A következő két hónapban csak három körözés alatt álló embert kell elkapni. Ha hamarabb végzel, akkor folytathatod az utad. De ehhez meg kell tegyelek helyettes marsallnak, míg a nevében jársz el.

– Arról szó sem lehet! Ha vállalom is, nem fogok jelvényt viselni.

John elvigyorodott.

– Senkinek sem kell megemlítened, ha úgy gondolod, hogy ártana a hírnevednek. Csak arra az eshetőségre számítva, ha igazolnod kell, hogy hatáskörödben áll, ami téged ismerve valószínűleg nem lesz szükséges. Megtarthatod a felajánlott jutalmat. Talán van olyan, amelyik többet hoz a konyhára, mint a szokott munkáid.

– Azt kétlem.

– Nos, szép summa, ha összeadod őket. És nem is lesz olyan nehéz megtalálni ezeket a gazembereket. Rengeteg információt gyűjtöttem be ezekről az alakokról, és oda is adom neked. Sokkal többet megtudtam, mint amit ezek a plakátok elárulnak róluk... Kik a barátaik és családtagjaik, hol szegtek törvényt, kik a társaik, vagy netán magányos farkasok. Sok-sok jegyzetet készítettem, az elmúlt évek alatt szépen felgyűltek. Csak annyit kérnék, hogy sürgönyözz Virginiába, valahányszor egyet beviszel, így tudathatom a feletteseimmel, hogy családi ügyek miatt távol vagyok ugyan, de tartom magam a menetrendhez.

Degan bólintott.

– Mindaddig, míg a feletteseid később nem járnak a nyakamra, hátha rábeszélhetnek, hogy folytassam ezt a munkát.

John felkacagott.

– A nevedet bizalmasan kezelem majd.